

Diari d'Andorra

La tribuna

Quan demanen pel Tobotronic la resposta que senten no és la que els agradaria sentir

Actualitzada 02/02/2018 a les 21:24 Jordi Pasques

A vegades sap greu i tot haver de respondre a les preguntes que et fan amics de fora referides a Naturlandia. Quan et demanen per pujar-hi un cap de setmana o directament et diuen d'anar, per exemple, a provar el Tobotronic, la resposta que senten no és la que els agradaria de sentir. Els parles del paratge de la Rabassa, de les amples i solitàries comes i dels rasos d'alta muntanya on t'hi sents lliure i on pots respirar a pleret; els parles de les vistes boniques i captivadores; els parles del Port Negre i de Calm de Claror i de Calm Ramonet i de la la Peguera, on t'hi porten les cames i on t'hi batega el cor; els parles de l'esquí de fons a les pistes de la Rabassa, les millors de tot Andorra, però... no els pots parlar amb ganes de transmetre bones sensacions de Naturlandia en conjunt, cosa que, repeteixo, sap greu, però no pots pas posar-los el caramel a la boca i fer-los dentetes explicant les meravelles de les instal·lacions pel sol fet de no contrariar la intenció de fer una visita a Naturlandia. Quan els respon: "Si hi voleu anar aneu-hi, però si em voleu creure, no baixeu amb el Tobotronic, perquè és perillós." Com podeu imaginar, la cara del pare o de la mare que ha vist la propaganda de Naturlandia, amb l'atracció estrella del Tobotronic, en sentir que millor no s'hi aventurin, agafa un posat de sorpresa, com d'estranyesa. "Sí –els tornes a dir–, és perillós, jo no hi baixaria."

I quan els expliques que hi ha hagut uns quants accidents greus, els comentaris són del caire: “Quina pena, com pot ser que hi hagi accidents?” Aleshores és quan els has de dir que els accidents que s’hi han produït han estat a causa d’accions dels que anaven muntats al Tobotronc, no pas per falles tècniques. Un detall que pot enganyar la percepció real del perill, perquè “la culpa de l’accident no és del Tobotronc, sinó de qui hi puja”. I aquí hi ha la prevenció i la sensació de por que et provoca veure com s’hi han produït accidents i que et fa dir: “És perillós.”

El darrer accident, de final de gener, ha estat el d’una dona de Sabadell que, segons es té notícia, va sortir disparada havent fet els primers revolts perquè no portava trossat el cinturó de seguretat. Això vol dir que va començar a baixar ja sense anar lligada, saltant-se la norma de seguretat però sense ser advertida per ningú, cosa que encara fa més basarda. I sap greu, altre cop ho dic, haver de parlar així d’un reclam turístic, però les veus que es queixen del Tobotronc, que hi estan en contra, se senten lamentar-se en públic i han de ser escoltades. Segurament que repensar el disseny de les vagonetes, de tal manera que fossin més tancades i impedissin treure cames i braços, minvaria el perill, però no deixaria de ser una atracció amb risc, ja que qualsevol badada o incapacitat de l’usuari per accionar els frens pot provocar ensurts i danys físics.

Les instal·lacions de Naturlandia han tingut des de bon començament veus molt crítiques, tant per l’afectació que hi ha hagut al bosc i a les alçades de la Rabassa com per la poca viabilitat econòmica ja intuïda abans de saber els primers resultats comptables, que any rere any representen una sagnia, una butxaca foradada per als lauredians, per als que viuen a la parròquia de Sant Julià de Lòria, que veuen com el comú ha de posar diners i diners a Naturlandia, com ara el milió d’euros anunciat en els pressupostos del 2018. Vist això, i altres iniciatives comunals encaminades a fer viable econòmicament Naturlandia, com el ràfting, que seria una altra oferta per atraure turisme a Sant Julià, cada vegada que se’ns presenta l’ocasió de parlar-ne, ens guanya el “què dir de Naturlandia”, quan ja gairebé està tot dit: que no acaba de rutil·lar, que el Tobotronc és perillós i que el retorn econòmic a la parròquia de les inversions

que s'hi han fet té un saldo negatiu de totes totes.

{backbutton}